

Hoofdstuk 1: Aankomst in de waterstad

Sam en Noor kwamen aan in **Sneek**.

De trein stopte zachtjes en de deuren gingen open met een *psssst* geluid.

“Wauw...” zei Sam terwijl hij naar buiten stapte. “Er is hier water overal.”

Noor keek om zich heen en knikte. “Dit is echt een waterstad.”

Ze zagen bruggen, kleine grachten en bootjes die rustig voorbij voeren. Het water glinsterde in de zon en de stad voelde meteen vrolijk en levendig.

Samen liepen ze richting het centrum. Hun koffers rolden achter hen aan over de stoep.

“Waar is ons hotel eigenlijk?” vroeg Sam.

Noor keek op haar kaartje. “Dicht bij het water... en vlak bij een oude brug.”

Sam glimlachte. “Dat klinkt spannend.”

Ze liepen verder door de smalle straatjes van **Sneek**. Overal zagen ze water, boten en mensen die lachten.

Maar toen ze bij een grote brug kwamen, bleef Noor ineens staan.

“Sam...” zei ze zacht.

Sam keek op. “Wat is er?”

Noor wees naar het water onder de brug.

“Daar... beweegt iets wat geen boot is.”

hoofdstuk 2 – iets onder de brug

Sam en Noor stonden stil bij de brug in **Sneek**.

Noor wees nog steeds naar het water. “daar... ik zag iets bewegen.”

Sam kneep zijn ogen samen. “misschien een vis?”

maar het water was rustig. heel rustig.

toch bleef er iets vreemds.

een kleine rimpel... en nog één... alsof iets onder het water heel zacht langs zwom, maar zonder dat je het echt kon zien.

Noor fluisterde: “het is te groot voor een vis...”

Sam keek om zich heen. “maar ik zie niks anders.”

ze liepen een stukje dichterbij de rand van de brug.

het water onder hen was donkerder dan verderop.

en toen... hoorde Sam iets zachts.

plons...

Noor pakte meteen Sams arm. “dat hoor ik ook!”

Sam knikte langzaam. “maar er is niemand boven water...”

even werd het stil.

de bootjes verderop voeren gewoon door. mensen liepen lachend over de brug.

alsof er niets gebeurde.

maar onder hen leek het water even dieper dan normaal.

Noor fluisterde: “misschien is er iets onder de brug...”

Sam slikte. “dan wil ik weten wat het is...”

en precies op dat moment kwam er één grote bel in het water omhoog... en weer weg.

alsof iets even ademhaalde onder de stad van **Sneek**

hoofdstuk 3 – het geheim onder het water

sam en noor bleven staan bij de brug in **Sneek**.

het water was weer rustig, maar hun ogen bleven ernaar kijken. alsof ze zeker wisten dat er iets was geweest.

“ik heb het echt gezien,” zei noor zacht.

sam knikte. “ik ook. die bel... dat was niet normaal.”

ze liepen langzaam verder over de brug, maar bleven steeds naar beneden kijken.

onder hen stroomde het water door de stad, langs boten, langs kades, langs kleine steigers waar mensen zaten te vissen of gewoon te kijken.

maar sam had een vreemd gevoel in zijn buik.

alsof het water iets wist wat zij nog niet wisten.

“misschien zit er een tunnel onder de stad,” zei sam ineens.

noor keek hem aan. “onder het water?”

sam knikte. “ja. ik heb wel eens gehoord dat oude steden van alles onder zich hebben.”

noor dacht even na. “zoals geheime gangen?”

sam glimlachte een beetje. “ja... precies zoiets.”

ze kwamen aan de overkant van de brug en bleven daar even staan.

het was druk in **Sneek**. mensen fietsten langs, kinderen renden over de stoep, en ergens klonk muziek uit een winkel.

maar sam en noor keken nog steeds terug naar het water.

“we kunnen er niet zomaar naar blijven kijken,” zei noor. “we moeten verder naar het hotel.”

sam knikte, maar draaide zich nog één keer om.

net op dat moment zag hij het weer.

een kleine kring in het water... alsof iets van beneden tegen het oppervlak tikte.

“noor...” fluisterde hij.

noor draaide zich meteen om. “weer?”

sam knikte langzaam. “ja. en het komt steeds dichterbij de kant.”

ze liepen een stukje terug naar de rand van het water.
het leek nu alsof het water daar donkerder was dan de rest van de gracht.
noor ging op haar hurken zitten. “ik zie nog steeds niks...”
sam bleef staan. “misschien laat het zich niet zien...”
en toen gebeurde het.
het water bewoog langzaam open.
niet als een golf.
maar als een dunne lijn die even ruimte maakte tussen het water.
noor hapte naar adem. “sam... kijk!”
uit de opening kwam een klein oud metalen ding omhoog.
het leek op een soort ring of sensor, bedekt met roest en zeewier.
sam boog zich voorover. “wat is dat...”
noor fluisterde: “dat hoort hier niet in een stad...”
het ding begon zacht te klikken.
klik... klik... klik...
alsof het iets aan het doorgeven was.
sam deed een stap achteruit. “dat is geen normaal ding...”
noor keek om zich heen. “maar niemand anders ziet het...”
en dat was waar.
mensen liepen gewoon door. niemand keek. niemand stopte.
alsof alleen sam en noor dit konden zien.
de ring zakte weer langzaam terug het water in.
maar net voordat hij verdween, flitste er een klein lichtje op.
sam slikte. “oké... dit is echt niet gewoon.”
noor knikte langzaam. “dit is iets onder de stad.”
ze stonden even stil.

het water was weer rustig.

maar nu wisten ze het zeker:

er zat iets onder **Sneek**.

en het had hen net gezien